

- ๒ -

โจทก์	ฎีกาคัดค้าน	คำพิพากษา
ศาลอุทธรณ์ภาค ๓	ลงวันที่ ๒๗ เดือน พฤษภาคม	พุทธศักราช ๒๕๕๐
ศาลฎีกา	รับวันที่ ๒๗ เดือน เมษายน	พุทธศักราช ๒๕๕๑

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๓๗ เวลากลางวัน หลังเที่ยง จำเลยทั้งห้ากับพวกที่หลบหนีอีก ๓ คน ได้ร่วมกันกระทำผิดต่อ กฎหมายหลายกรรมต่างวาระกัน กล่าวคือ จำเลยทั้งห้ากับพวกได้สมคบ กันวางแผนเพื่อกระทำความผิดลักทรัพย์รังนกถ้ำแก่นทองบริษัทรังนกแหลมทอง (สยาม) จำกัด ผู้เสียหาย แล้วจำเลยทั้งห้ากับพวกได้ร่วมกันขึ้นไปบนเกาะ ชายโสภะ หมู่เกาะสี่เกาะห้า ซึ่งเป็นเกาะที่นกฮั่นทำรังอยู่ตามธรรมชาติ อันเป็นเขตห้ามตามกฎหมาย ทั้งจำเลยทั้งห้ากับพวกได้ทราบความดังกล่าว แล้ว ทั้งนี้โดยจำเลยทั้งห้ากับพวกไม่ได้รับอนุญาตและจำเลยทั้งห้ากับพวก ได้ร่วมกันเก็บรังนกฮั่นที่ผิดด้วยบนเกาะชายโสภะซึ่งเป็นเขตห้ามโดยไม่ได้รับ อนุญาต โดยที่ใช้ไม้แทงรังนกซึ่งติดอยู่ที่ผนังถ้ำถ้ารูปบนเกาะชายโสภะให้หลุดออก จากผนังถ้ำ อันเป็นการกระทำใด ๆ อันเป็นอันตรายแก่นกฮั่นถ้ำหรือ อาจเป็นเหตุให้นกฮั่นถ้ำหนีไปจากเกาะชายโสภะซึ่งเป็นเกาะที่นกฮั่น

ทำรังอยู่ตามธรรมชาติ และเป็นการกระทำความเสียหายแก่รังนกอีแอ่น
 ซึ่งมีตามธรรมชาติบนเกาะ แล้วจำเลยทั้งห้ากับพวกร่วมกันลักเอารังนกอีแอ่น
 ชนิดน้ำหนัก ๒ กิโลกรัม ราคาประมาณ ๑๐,๐๐๐ บาท ของผู้เสียหาย
 ไปเสียจากการครอบครองของผู้เสียหาย โดยมีอาวุธติดตัวไปในการ
 ลักทรัพย์และได้ใช้เรือติดเครื่องยนต์เป็นยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การ
 กระทำความผิดหรือพาทรัพย์นั้นไป ภายหลังจากกระทำความผิดแล้ว
 จำเลยทั้งห้ากับพวกได้ร่วมกันมีไว้ในครอบครองซึ่งรังนกอีแอ่นจำนวนดังกล่าว
 โดยจำเลยทั้งห้ากับพวกรู้ว่ารังนกดังกล่าวได้มาโดยการกระทำความผิด
 ตามพระราชบัญญัติอากรรังนกอีแอ่น พุทธศักราช ๒๔๘๒ นอกจากนั้น
 จำเลยที่ ๓ ยังมีอาวุธปืนลูกซองสั้น ๑ กระบอก ไม่มีหมายเลขทะเบียนของ
 เจ้าพนักงานประทัพบ และยังมีเครื่องกระสุนปืนลูกซองขนาดเบอร์ ๑๒ จำนวน
 ๕ นัด ซึ่งอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนดังกล่าวใช้ยิงได้ ทั้งนี้โดยจำเลยที่ ๓
 มีไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ตามกฎหมาย
 และจำเลยที่ ๓ ได้พาอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนดังกล่าวติดตัวไปในเมือง
 หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและไม่ได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืน

- ๘ -

ติดตัว ทั้งไม่เป็นกรณีมีเหตุจำเป็นเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์และไม่ได้
 รัยยกเว้นใด ๆ ตามกฎหมาย เหตุทั้งหมดเกิดที่ตำบลลำป่า อำเภอมืองพัทลุง
 จังหวัดพัทลุง และตำบลเกาะหมาก อำเภอปากพะยูน จังหวัดพัทลุง เกี่ยวพัน
 ต่อเนื่องกัน เจ้าพนักงานจับกุมจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๘ ได้พร้อมติดเรือมาดไม้
 ๑ ลำ พร้อมเครื่องเรือ ๑ เครื่อง ไฟฉาย ๑ กระบอก ถ่านไฟฉาย
 ๘๐ ก้อน ไฟฉายชนิดใช้กับแบตเตอรี่ ๑ กระบอก กระสอบปุ้ง ๒ ใบ
 ไม้แทงรังนก ๒ อัน รังนกอีแอ่นชนิดดำ ๑ กิโลกรัม และอาวุธปืนลูกซองสั้น
 ไม่มีหมายเลขทะเบียน ๑ กระบอก พร้อมกระสุนปืนลูกซองขนาดเบอร์
 ๑๒ จำนวน ๕ นัด เป็นของกลาง รังนกอีแอ่นชนิดดำของกลาง ๑ กิโลกรัม
 ผู้เสียหายได้รัยคืนไปแล้ว ทลให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา
 ๓๒, ๓๓, ๘๓, ๙๑, ๓๑๐, ๒๑๓, ๓๓๕, ๓๓๘, ๓๓๖ ทวี, ๓๗๑ พระราช
 บัญญัติอากรรังนกอีแอ่น พุทธศักราช ๒๔๘๒ มาตรา ๔, ๕, ๖, ๗, ๘,
 ๑๐, ๑๒ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง
 และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๗, ๘ ทวี, ๗๓, ๗๓ ทวี
 รัยของกลาง ให้จำเลยทั้งห้าคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินรังนกอีแอ่นชนิดดำ

- ๕ -

๑ กิโลกรัม ราคา ๕,๐๐๐ บาท แก่ผู้เสียหาย

จำเลยทั้งห้าให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕

มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๔, ๓๓๕ (๑), (๗)

วรรคสาม ประกอบมาตรา ๓๓๖ ทวิ พระราชบัญญัติอากรรังนกอีแอ่น

พุทธศักราช ๒๔๘๒ มาตรา ๕, ๕ วรรคแรก, ๖, ๗, ๘, ๑๐, ๑๒

ประกอบพระราชกฤษฎีกากำหนด เกาะที่รังนกอีแอ่นอยู่ตามธรรมชาติเป็นเขตห้าม

พุทธศักราช ๒๔๘๕ มาตรา ๓ และจำเลยที่ ๓ มีความผิดตามประมวล

กฎหมายอาญา มาตรา ๓๗๑ พระราชบัญญัติอาวูบป็น เครื่องกระสุนปืน

วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวูบป็น พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๗,

๘ ทวิ วรรคหนึ่ง, ๗๓ วรรคหนึ่ง, ๗๒ ทวิ วรรคสอง อีกด้วย การกระทำ

ของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้เรีงกระทาง

ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๑ ความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์

ในเวลากลางคืนโดยให้สถานพาทนะ ฐานเก็บรังนกอีแอ่นโดยมิได้รับ

อนุญาตและฐานทำความเสียหายแก่รังนกอีแอ่นเป็นกรรมเดียว เป็นความผิด

ต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันลักทรัพย์ในเวลากลางคืนโดยใช้ยานพาหนะซึ่งเป็นบทที่หนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๔๐ ให้จำคุกคนละ ๖ ปี ฐานมิได้ไว้ในครอบครองซึ่งรั้งนกตีแผ่นดินตนรู้ว่าได้มาจากการกระทำความผิดจำคุกคนละ ๑ ปี ฐานเข้าไปบนเกาะที่นกตีแผ่นดินทำรังอยู่ตามธรรมชาติโดยมิได้รับอนุญาต ปรับคนละ ๔๐ บาท สำหรับจำเลยที่ ๒ ลงโทษฐานมีอาวุธปืนไม่มีหมายเลขทะเบียนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองจำคุก ๑ ปี ฐานพาลาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยมิได้รับอนุญาต เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๔๐ จำคุก ๖ เดือน รวมจำคุกจำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๔ คนละ ๗ ปี และปรับคนละ ๔๐ บาท ส่วนจำเลยที่ ๒ จำคุก ๘ ปี ๖ เดือน และปรับ ๔๐ บาท จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ ให้การรับสารภาพในชั้นจำคุกและชั้นสอบสวน มีเหตุบรรเทาโทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ ลดโทษให้คนละหนึ่งในสามคงจำคุกจำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๔ คนละ ๔ ปี ๘ เดือน และปรับคนละ ๖๐ บาท

ส่วนจำเลยที่ ๒ จำคุก ๕ ปี ๘ เดือน และปรับ ๖๐ บาท ไม่ชำระค่าปรับ

ให้ยึดทรัพย์สินใช้ค่าปรับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๖๕ วรรคกลาง

ข้อหาและค่าชดเชยอื่นนอกจากนี้ให้ยก ให้ยกฟ้องสำหรับจำเลยที่ ๕

จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ ยุติกรรม

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕

มีความผิดตามพระราชบัญญัติอากรรังนกอีแอ่น พ.ศ. ๒๔๘๒ มาตรา ๔, ๕,

วรรคแรก, ๖, ๗, ๘, ๑๐, ๑๓ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓

การกระทำเป็นความผิดหลายกรรม เว้นกระตุงลงโทษตามประมวล

กฎหมายอาญา มาตรา ๘๑ ฐานเก็บรังนกอีแอ่นโดยไม่ได้รับอนุญาต และ

ฐานทำลายความเสียหายแก่รังนกอีแอ่นเป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมาย

หลายบท ซึ่งมีอัตราโทษเท่ากัน จึงให้ลงโทษฐานเก็บรังนก จำคุกคนละ ๑ ปี

ปรับคนละ ๕๐๐ บาท ฐานครอบครองรังนกอีแอ่น จำคุกคนละ ๑ ปี

เมื่อรวมกับโทษฐานเข้าหรือขึ้นไปบนเกาะที่นกอีแอ่นทำรังอยู่แล้ว คงจำคุก

คนละ ๒ ปี ปรับคนละ ๕๕๐ บาท จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ ให้การรับสารภาพ

ในชั้นจับกุมและสำนวน มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๗๘ หนึ่งในสาม คงจำคุกคนละ ๑ ปี ๕ เดือน ปรับคนละ ๖๖๐ บาท
แต่สำหรับจำเลยที่ ๒ เมื่อรวมโทษเกี่ยวกับพระราชบัญญัติอาชญากรรมแล้ว
เป็นจำคุก ๒ ปี ๕ เดือน ปรับ ๖๖๐ บาท โทษจำคุกจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕
ให้รอลงโทษไว้ มีกำหนดคนละ ๒ ปี และให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ รายงาน
ตัวต่อพนักงานคุมประพฤติทุก ๓ เดือนต่อครั้ง เป็นเวลา ๑ ปี ตามประมวล
กฎหมายอาญา มาตรา ๘๖ เรือมาดไม ๑ ลำ พร้อมเครื่องยนต์ ๑ เครื่อง
คันเป็นเรือหางยาวของกลางให้คืนแก่เจ้ากอง ทูลหลวง ทูลหลวง ทูลหลวงให้ยก
นอกจากที่แก้ให้ เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาตรวจสอบจำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ข้อเท็จจริงฟังเป็น
เหตุตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ว่า ตามวันและเวลาเกิดเหตุ
ตามฟ้องจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ได้ขึ้นไปบนเกาะสาบโส แล้วมทงเอารังนกอีแอ่น
โดยมีจำเลยที่ ๕ เป็นผู้ใช้เรือรับส่งอันเป็นการแบ่งหน้าที่กันทำ คดีมีปัญหา
ข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยประการแรกตามฎีกาของโจทก์ว่า การกระทำ
ของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ ดังกล่าว เป็นความผิดฐานลักทรัพย์หรือไม่ ศาลฎีกา

โดยมติที่ประชุมใหญ่ เห็นว่า รังนกอีกอ่อนในถ้ำตามเกาะเป็นทรัพย์สินไม่มีเจ้าของ
 แต่บุคคลอาจได้มาซึ่งกรรมสิทธิ์โดยเข้ายึดถือเอาตามบทบัญญัติแห่งประมวล
 กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๑๘ การที่บริษัทรังนกแหลมทอง (สยาม)
 จำกัดผู้เสียหายได้รับสัมปทานให้เก็บรังนกอีกอ่อนจากรัฐบาลคงมีผลเพียงว่า
 ถ้าผู้เสียหายประสงค์จะเก็บรังนกอีกอ่อนในถ้ำตามเกาะที่ได้รับสัมปทาน
 ก็มีสิทธิที่จะกระทำได้ ไม่ถูกหวงห้ามเหมือนบุคคลอื่นที่ไม่ได้รับสัมปทาน
 เท่านั้น แต่ผู้เสียหายจะมีกรรมสิทธิ์ในรังนกอีกอ่อนดังกล่าวก็ต่อเมื่อได้มีการ
 เข้ายึดถือเอาอีกชั้นหนึ่งก่อน ดังนั้น แม้จะได้รับความว่าผู้เสียหายยกฟ้อง
 แสดงเจตนาห้ามเข้าไว้โดยรอบเกาะและจัดให้มีเจ้าหน้าที่คอยเฝ้าตรวจ
 ตราดูแลมิให้บุคคลภายนอกเข้าไปเก็บรังนกอีกอ่อนในถ้ำตามเกาะในเขต
 สัมปทานของผู้เสียหายก็ตาม ก็เป็นเพียงการคุ้มครองดูแลมิให้บุคคลอื่น
 ที่ไม่ได้รับสัมปทานเข้ามาเก็บรังนกอีกอ่อนโดยไม่มีสิทธิเท่านั้น แต่ยังไม่
 หมายความว่าผู้เสียหายได้เข้ายึดถือเอารังนกอีกอ่อนตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมาย
 แพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๑๘ แล้ว ผู้เสียหายจึงยังมีได้เป็นเจ้าของ
 กรรมสิทธิ์ในรังนกอีกอ่อนรายนี้ การที่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ กับพวกร่วมกัน

เก็บรังนกอีแอ่นดังกล่าวจึงไม่เป็นความผิดฐานลักทรัพย์ของผู้เสียหาย

คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

อนึ่ง ความผิดฐานเข้าหรือขึ้นไปบนเกาะที่นกอีแอ่นทำรัง

อยู่ตามธรรมชาติโดยไม่ได้รับอนุญาตตามฟ้องนั้น แม้ว่าจะเกิดเหตุ

การกระทำของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ จะเป็นการผิดในฐานดังกล่าวก็ตาม

แต่ปรากฏว่าระหว่างพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ได้มีพระราชบัญญัติ

อากรรังนกอีแอ่น พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓ ยกเลิกพระราชบัญญัติอากร

รังนกอีแอ่นฉบับเดิมทั้งหมด โดยไม่มีบทบัญญัติใดระบุว่า การเข้าหรือ

ขึ้นไปบนเกาะที่นกอีแอ่นทำรังอยู่ตามธรรมชาติ จะต้องได้รับอนุญาตจาก

ผู้รับอนุญาตเก็บรังนกอีแอ่นหรือผู้ที่อาศัยอำนาจผู้ได้รับอนุญาตหรือเจ้าหน้าที่

ของรัฐบาลตามมาตรา ๒ ของพระราชบัญญัติอากรรังนกอีแอ่นฉบับเดิม

และไม่มีบทกำหนดโทษ เช่นพระราชบัญญัติอากรรังนกอีแอ่นฉบับเดิมด้วย

จึงถือได้ว่าตามบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง การกระทำเช่นนั้น

ไม่เป็นความผิด จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ จึงพ้นจากการเป็นผู้กระทำความผิดตามบท

บัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒ วรรคสอง แม้ปัญหาจะไม่มี

ฝ่ายใดผู้ใด แต่เป็นปัญหาที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกาจึงมีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๓๗๕ ที่กล่าวหาตามกฎหมายดังกล่าว จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๘ คงมีความผิดฐานร่วมกับพวกเก็บรังนกอีแอ่นโดยไม่ได้รับอนุญาตและฐานทำความเสียหายแก่รังนกอีแอ่น อันเป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท กระทงหนึ่ง และมีความผิดฐานมีรังนกอีแอ่นไว้ในครอบครองโดยรู้ว่าเป็นรังนกที่ได้มาโดยผิดกฎหมาย ลักกระทงหนึ่ง

สำหรับความผิดฐานร่วมกันเก็บรังนกอีแอ่น ฐานทำความเสียหายแก่รังนกอีแอ่นและฐานมีไว้ในครอบครองซึ่งรังนกอีแอ่น อันเป็นความผิดตามมาตรา ๓ มาตรา ๕ และมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติการรังนกอีแอ่น พ.ศ. ๒๔๘๓ นั้น มีบทกำหนดโทษไว้ในมาตรา ๑๐ ว่า ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท หรือจำคุกไม่เกิน ๑ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ แต่ตามพระราชบัญญัติการรังนกอีแอ่น พ.ศ. ๒๔๘๐ ฉบับใหม่ มีบทกำหนดโทษสำหรับความผิดฐานเก็บรังนกอีแอ่นหรือการกระทำความผิด ๆ อันเป็นอันตราขหรืออาจเป็นอันตราข

แก่รังนกอีแอ่น อันเป็นความผิดตามมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง และ
 มาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง ไว้ในมาตรา ๒๘ จำคุกไม่เกิน ๕ ปี หรือปรับ
 ไม่เกิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และความผิดฐานมิได้

ในครอบครองซึ่งรังนกอีแอ่นโดยรู้ว่าได้มาโดยฝ่าฝืนกฎหมาย อันเป็น
 ความผิดตามมาตรา ๓๖ ไว้ในมาตรา ๓๑ จำคุกไม่เกิน ๓ ปี หรือปรับ

ไม่เกิน ๓๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งความผิดตามข้อกล่าวหา

ดังกล่าวของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ ตามพระราชบัญญัติอากรรังนกอีแอ่น

พ.ศ. ๒๔๕๐ ฉบับใหม่ กำหนดโทษไว้หนักกว่าโทษตามพระราชบัญญัติ

อากรรังนกอีแอ่น พ.ศ. ๒๔๘๒ ฉบับเดิมที่ใช้ในขณะกระทำความผิดซึ่ง

กฎหมายเดิม จึงต้องใช้โทษตามพระราชบัญญัติอากรรังนกอีแอ่น พ.ศ. ๒๔๕๒

ฉบับเดิม ซึ่งเป็นคนแก่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ ลงโทษแก่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕

ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการต่อไปตามฎีกาของโจทก์มีว่า

เรือมาดไม้และเครื่องเรือของกลาง เป็นทรัพย์สินที่ใช้ในการกระทำความผิด

และควรริบหรือไม่ เห็นว่า ข้อเท็จจริงตามที่ได้รับความจากทางนำสืบของ

โจทก์และจากคำรับในชั้นสอบสวนของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ ปรากฏว่า
จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ ได้ใช้เรือมาดไม้พร้อมเครื่องเรือของกลางดังกล่าว
เป็นยานพาหนะสำหรับเดินทางไปยังเกาะชายโสเพื่อเก็บรังนกอีแอ่นและเม็ด
เก็บรังนกอีแอ่นได้แล้วก็จะใช้เรือมาดไม้พร้อมเครื่องเรือของกลางดังกล่าว
บรรทุกรังนกอีแอ่นที่เก็บได้และเครื่องมือสำหรับเก็บรังนก เดินทางกลับ
ออกมาจากเกาะชายโส ดังนั้น เรือมาดไม้พร้อมเครื่องเรือของกลาง
จึงเป็นเพียงยานพาหนะที่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ กับพวกใช้ในการเดินทาง
ไปมาเท่านั้น มิใช่เป็นทรัพย์สินที่ใช้ในการกระทำความผิดอันจะพึงริบตามบท-
บัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ (๑) คำพิพากษาศาลอุทธรณ์
ภาค ๓ ทำให้คืนของกลางดังกล่าวแก่เจ้าของชอบแล้ว ฎีกาโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น
ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายตามฎีกาของโจทก์มีว่า
สมควรรอกการลงโทษให้แก่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ หรือไม่ เห็นว่า จำเลย
ที่ ๑ ถึงที่ ๕ กับพวก ร่วมกันกระทำความผิดด้วยกันหลายคนและจำเลยที่ ๓
ทั้งมีอาวุธปืน ซึ่งเป็นอาวุธร้ายแรงและอาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สาธารณชน
ได้ นับว่าเป็นการกระทำที่ถูกต้องและไม่ยำเกรงต่อกฎหมายบ้านเมือง

จึงไม่มีเหตุอันควรได้รับความปรานีรอกการลงโทษให้ คำพิพากษาศาลอุทธรณ์
ภาค ๓ ไม่ต้องด้วสความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาทองโจทก์ที่คนฟังชั้น

พิพากษาแก่เป็นว่า สกฟ้องโจทก์สำหรับหักหาความผิดฐาน

ร่วมกันขึ้นไปบนเกาะที่นกลีแค้นทำรังอยู่ตามธรรมชาติ ตามพระราชบัญญัติ

การรังนกลีแค้น พ.ศ. ๒๔๘๓ มาตรา ๒๑ ๑๒ ไม่รอกการลงโทษจำคุก

ทุกข้อหาและไม่ปรับ นอกจากที่แก้ให้ขึ้นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๓.

นายสมร วีรวงศ์

นายสุรินทร์ นาควิเชียร

นายพันทิวช ปานอุบุตร

อ่านเมื่อ ๕ ก.ย. ๕๕
แจ้งมาตามหนังสือศาล
ที่ ล่วงหน้า
ตรวจแล้ว ผลก่แจ้งมด้วย ตรงกัน ไม่ตรงกัน

สุชาดา พ/ท

ตรวจแล้ว

รับรองว่าตรงกับต้นฉบับ